

Տացի հոտը դուրսը տարածուած է», մեզք է ուտել. նա աղքատի բաժին է. նորա յատուկ կերակուրը տաք թունդրայ մէջ մշտական պիտի պահուէր պատահական հիւրերու համար, նորանէ երբ ներողութիւն խնդրուէր և երբ շնորհակալութիւն յայտնուէր ստացուած բարեաց համար, նա նեղանալով կասէր.—միթէ կուզէիր մեր տուն հիւր չը գայ, ահա այդ ժամանակ Մստուած անիծած է մեր տուն, Մստուած տուած է հացը, այդ հացին չափ ևս հիւր կը յղէ. Ինք զիտէ իւր գործ:

Ահա այս տանտիկինը, տանը ներքին գործերու ղեկավարն, բիւր բարիքներով լի մառանի տէրն, աւանդ, ո՞վ զիտէ ինչ սոսկալի պատահարներէ իւր որդւոց և կամ հարսներու պատին ու կեանք կորզած՝ արեան ծովը ճեղքելով անցած, պատառոտած քրչերով, բոբիկ ոտով, քաղցած փորով, հառաչանք քաշելով, ընկած դռնէ ի դուռ, ուր ըստ պատշաճին գոհացում չը գտնելով, քայլերն ուղղած է դէպի Վհհարան, ուստի գոհ սրտով դարձած է, բիւր օրհնութիւններ թափելով:

Ո՞վ չը գիտէր այն ամօթխած հարսներն, որք թէև մերկ և քաղցած են, որք